

Geszt. Jún. 13^{án} 1892.

K 513/761.

Édes Aranybácsi!

Most is, midőn anyi fajta érdekes
érzelem tolong körülém, bácsiáért
jövetelem, az egész megye vagy kerü-
let, a nagy káoszok között elvesz-
tette esztét, én, én... ráérek lantom
pengetni, az az playbácsi az verse-
ket firkálni.

A Tola hírteleni megjelenésén
igen megörültem, de még inkább a-
zon, a mivel a Pesti Napló kecsge-
tet, t. i. hogy lesz egy olcsóbb és
rajzokkal szaporított kiadás.

Valóban kíváncsi lenné, hogy a
nép

1881. Jan. 13. 1882.
Első Általános
nép is valakára valami jó-
bat kapjon.

Egyéb iránt ezt már eleven, élénk
megmondták, s tudom unja ön-
de az ily nagy igazság mindig, a-
míg a kifejezett kívánság el nem érte.
Tennamért s nyelvért engedel-
met kérve,
vagyok.

Szerető tanítványa
Tiska Domokos

16. En és a Pegasus.

Hiába kinalod Pegas, nyergeshátad
 A melyet nyergessé tett a sok szorgalat
 Bár költő vagyok is, rábíz én nem ütök,
 Mert mint ifjú ifjabb papján repülök.
 Az öreg Pegas már való öregnek,
 Fik mindig ugyan egy aldoszatot visnek,
 Ugyanazon helyre. Bele is tanult ő
 Tudja az Olympon hol van mindendülvő.
 Semig szökött útján csigával versenget
 Hátán egy vén hárfás ő sonettet penget.
 En egy csikós vagyok. Tarka képretnem
 Számos ménesei szerteszét legelnek.
 Majd egyre majd márra felugrom könnyedén,
 S nyargalódnom egyet költészetem terein,
 És ha nincs határa és ha nincs mértéke,
 Fellem ró szabadság nagybecsű értéke.

17. Egy vár romjánál

Ott áll a vár magasan,
 Sötétben néz alá,
 Rég porlik a ki nőtől
 Mohos falit ráta
 Enyesztett ostromára
 Inognak tornyai,
 Mert meg-meg látogatják
 A régi villámai
 Már termi ősvédőket
 Egészren egy terem

Es benne jó kedv helyett
 Bogác, csalan terem.
 A lant szelőd pengését
 Erőn sípraltja fel
 A lakomák megküntek
 Ettűnt a vigkehely.
 Halál most a lakója.
 Csapón mohája nő.
 Bátyjai sküsz regit
 Bevette az idő.

18. Kardcsörrenés.

Kardcsörrenés, Kardcsörrenés

És szépek férfias kene,

Ha volna, gyáva hűgjaim

Pengésé bír nem kellene

+ + +

A honfi büszké dalt fahaszt

Költő lelküres általa,

De még is szebb, magasabb

A hatatlan kevély dala.

A büs, magyarságszende hold,

Szép fényű mert sötétbe jár,

A büszke nap, a gyenge hold

Elsápadtak sugarinál.

+ + +

Gyávák panassza még soha

Egy népet meg nem menthete,

De am igen kardcsörrenés

És szépek férfias kene.

